

wěčnym žiwjenju pola tebje sašo hromadu namafacž. Ty
 chzyl tež nam wschitkim swojeho swjateho Ducha hnadu
 spožćić, so bychmy so pschi tutym smjertnym ložu do-
 pomnili, kaš smjertni smy, so bychmy stajnje a pschezo
 pschihotowani byli, k tebi, hdyž naša hodžinka pschińdže,
 pscheš cžmowy, smjertny doł s wješełoscžu wotšal hiež do
 twojeho raja, kiž ty s Wótžom a se swjatym Duchom
 žiwy kraluješ we wěčnosći. Samjen.

© Röhomych modlitwow stud. theol. Jan Wattar.

Džekate wotdželenje.

Modlitwy sa žarowaznych sawo- stajenych.

278.

Modlitwa w tnyh dnjach, hdžež cželo hisčće w domje leži.

O ty wulki a wschomóžny Božo, kiž mašch smjercž
 a žiwjenje w twojimaj rukomaj, kiž ludžom dašch wumrjecž
 a rjeknjesh: „Pschińdžće sašo, wy cžlowške džecži“, kiž
 jim dašch precž hiež, jako reka precž dže, a jich scžinišch
 jako šón a runje jako trawu, kotraž wschaš bóršy swjadnje!
 Ty wschaš nam našchich lubych nejšy tu na wěčne dał,
 ale jenož na cžaš požćil, a wołash jich sašo domoj
 po swojej hnadnej radže a dobrym spodobanju. Ty šy
 naš nětko s wumrjecžom našeho lubeho N. N. (našheje
 lubeje N. N.) do wulkeje srudoby pschinješł; ale trošchtuj